

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Stephen King
MR MERCEDES

Copyright © 2014 by Stephen King
Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01273-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

STEPHEN KING

GOSPODIN MERCEDES

Preveo Vladan Stojanović

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2014.

Misleći na Džejsma M. Kejna

Oko podneva su me bacili s kamiona sa senom...

SIVI MERCEDES

9-10. aprila 2009.

Ogi Odenkirk vozio je datsun iz 1997, koji se dobro držao, uprkos pređenoj kilometraži. Benzin je bio skup, pogotovu za čoveka bez zaposlenja, a Gradski centar je bio na drugom kraju grada. Zbog toga je odlučio da se poveze poslednjim noćnim autobusom. Krenuo je u jedanaest i dvadeset, s rancem na leđima i smotanom vrećom za spavanje pod rukom. Gušćijim perjem punjena vreća dobro će mu doći oko tri ujutru. Noć je bila maglovita i hladna.

„Srećno, matori“, poručio mu je vozač, kad se iskrcao iz autobusa. „Trebalo bi da se dočepaš nekog posla, kao prvi čovek u redu.“

Samo što nije bio prvi. Video je da dvadesetak ljudi već čeka ispred vrata, kad se popeo na vrh širokog i strmog prilaznog puta do velike dvorane. Neki su stajali, a neki sedeli. Ograde sa žutim trakama NE PRELAZITE već su bile postavljene. Obrazovale su staze koje su se savijale i vraćale tvoreći zmijoliki lavirint. Ogi se sretao s takvim ogradama u bioskopima i banci u kojoj je u poslednje vreme bio u minusu. Znao je čemu služe: da se što više ljudi smesti u što manji prostor.

Prilazio je kraju dugačkog reda tražilaca posla. Začudio se i zbunio kad je ugledao usnulu bebu u nosiljci na grudima žene na kraju reda. Bebini obrašćići rumeneli su se na zimi. Majušno biće blago je krkljalo prilikom svakog izdisaja.

Žena se okrenula kad je čula od penjanja zadihanog Ogija. Bila je mlada i prilično zgodna, uprkos tamnim podočnjacima. Pod nogama je imala mali platneni nesenser. Ogi je pretpostavio da su u njemu bebine potrepštine.

„Zdravo“, rekla je. „Dobro došao u ranoranilački klub.“

Stephen King

„Nadam se da nismo zalud ranili“, reče Ogi posle kraćeg oklevanja. Pružio je ruku. „Ogast Odenkirk. Ogi. Nedavno mi je rečeno da sam tehnološki višak. Tako u dvadeset prvom veku zovu čoveka isteranog s posla.“

Rukovala se s njim. Imala je čvrst i nimalo snebivljiv stisak. „Ja sam Dženis Krej, ovaj slatkiš zove se Peti. Pretpostavljam da bi se moglo reći da sam i ja postala tehnološki višak. Radila sam kao kućna pomoćnica u imućnoj porodici na Šugar Hajstu. Gazda prodaje automobile.“

Ogi se trgao.

Dženis je klimnula. „Znam. Rekao je da mu je žao što više ne može da me plaća, ali da su primorani da stegnu kaiš.“

„To se svuda dešava“, reče Ogi. Razmišljao je: Nisi mogla da nađeš nekog da ti pričuva bebu? Nikog živog?

„Morala sam da je ponesem.“ Dženis Krej nije morala da bude telepata da bi znala šta se njenom sagovorniku mota po glavi. „Nisam imala kome da je ostavim. Nemam nikog svog. Devojka iz ulice nije mogla da ostane čitavo veče, čak i da sam imala novaca da joj platim, a nisam. Ne znam šta ćemo, ako danas ne dobijem posao.“

„Nisi mogla da je ostaviš roditeljima?“, pitao je Ogi.

„Žive u Vermontu. Odvela bih Peti kod njih, kad bih imala nešto u glavi. Tamo je lepo. Samo što oni imaju svojih problema. Tata kaže da je kuća potopljena. Ne doslovce, nije ih poplavila reka. Dave se u finansijskim nevoljama.“

Ogi je klimnuo. Nijedan kraj zemlje nije bio pošteđen finansijskih nepogoda.

Nekoliko automobila pelo se strmim prilaznim putem iz pravca Ulice Marlboro, na kojoj se on iskrcao iz autobusa. Skrenuli su levo, na veliki parking koji će do izlaska sunca, satima pre početka Prvog sajma zapošljavanja, biti nesumnjivo pun. Nijedna kola nisu bila nova. Iz većine parkiranih automobila izlazilo je tri do četiri lovca na posao. Išli su ka vratima dvorane. Ogi više nije bio poslednji u redu, koji se protegao do prvog zavijutka.

„Naći ću i nekog da mi čuva dete, ako se zaposlim“, rekla je. „Večeras će mi Peti praviti društvo.“

Bebica se bolesno zakašljala i promeškolljila u nosiljci. Detence je bilo dobro utopljeno. Imalo je i rukavice na ručicama.

Deca mogu da prežive i gore. Pomislio je na Prašnjave lopte* i Veliku depresiju. Ova je bila dovoljno velika, što se njega tiče. Pre dve godine sve je bilo kako treba. Nije živeo na visokoj nozi, ali je sastavljao kraj s krajem. Na kraju meseca obično mu je u džepu ostajao neki dolar. Sve je otišlo dođavola. Nešto su uradili s novcem, ali nije znao šta. Bio je službenik u špediterskoj firmi.

* *Dust Bowl* – izraz koji se koristi za seriju peščanih oluja koje su tridesetih godina dvadesetog veka pogodile prijetnju u srednjem delu SAD i Kanade. U sadejstvu s dugotrajnom sušom učinile su dotad plodno tle neobradivim. Ovi prirodni fenomeni prisilili su stanovništvo na iseljavanje iz svojih domova. (Prim. prev.)

Gospodin Mercedes

Štampao je fakture i kompjuterom pratio robu u brodskom, železničkom i kamionskom transportu.

„Svi koji me budu videli s bebom u naručju pomisliće da sam neodgovorna osoba“, vajkala se Dženis Krej. „To mi je poznato. Vidim taj izraz na licu ljudima koji čekaju. Zapažam ga i na tvom licu. Šta sam mogla? Čak i da je devojka iz ulice mogla da ostane čitave noći, to bi me koštalo osamdeset četiri zelembača. Osamdeset četiri! Imam novca da platim kiriju za sledeći mesec. Posle toga ću biti načisto dekintirana.“ Slabašno se osmehnula pod snažnom svetlošću rasvete na parkingu. Ogi je nazreo suze iza trepavica. „Samo brbljam.“

„Nema potrebe da se izvinjavaš, ako to pokušavaš.“ Red je zašao za prvi ugao. Produžavao se Ogiju iza leđa. Devojka je imala pravo. Mnogo ljudi je prekorno zurilo u detence u nosiljci.

„Upravo to radim. Ja sam nezaposlena, samohrana, neudata majka. Izvinjavam se svima, za sve i svašta.“ Okrenula se ka znaku postavljenom iznad niza zatvorenih vrata. 1.000 GARANTOVANIH RADNIH MESTA! pisalo je na njemu. A ispod njega: „Podržavamo svoje sugrađane!“ – GRADONAČELNIK RALF KINSLER.

„Ponekad mi dođe da se izvinim za Kolambajn, 11. septembar i što Beri Bonds uzima steroide.“ Histerično se zakikotala. „Ponekad poželim da se izvinim za eksploziju spejs-šatla, iako sam u to doba tek učila da hodam.“

„Ne brini“, reče Ogi. „Sve će biti u redu.“ Te reči su mu se učinile prikladnim.

„Volela bih da nije ovako vlažno, to je sve. Lepo sam je utoplila, za slučaj da bude hladno, ali ova vlaga...“ Odmahnula je glavom. „Preguraćemo i ovo iskušenje, zar ne, Peti?“ Poklonila je Ogiju stidljiv osmeh, u kom je bilo malo nade. „Samo da ne padne kiša.“

Kiša nije pala, ali je bivalo sve vlažnije. Uskoro su ugledali fine kapljice na ivici snažnih svetiljki na parkingu. Ogi je u jednom trenutku shvatio da Dženis Krej spava na nogama. Iskrivila se i obesila ramena. Mokri uvojni pali su joj preko lica. Brada joj je zamalo dodirnula ključnjaču. Pogledao je na sat. Bilo je petnaest do tri.

Peti Krej se deset minuta kasnije probudila i zaplakala. Njena mama (njena *balava mama*, pomislio je Ogi) prenula se iz sna. Frknula je kao kobila i podigla glavu. Pokušala je da izvuče detence iz nosiljke. Bebica nije mogla da izađe. Nožice su joj se zaglavile. Ogi je rastegao trake, da bi joj pomogao. Peti je izašla iz nosiljke, urlajući iz sve snage. Kapljice su joj curile po ružičastoj jaknici i kapi.

„Gladna je“, reče Dženis. „Podojila bih je da nije ovako mokra. Vlaga probija kroz pelene. Bože, ne mogu da je prepovijem u ovom okruženju. Vidi ovu magluštinu!“

Ogi se pitao koje vragolasto božanstvo ga je sparilo s ovom devojkom i kako će ona pregurati ostatak života – sve do kraja, a ne samo sledećih osamnaest

Stephen King

godina, koliko će biti odgovorna za dete. Izašla je po ovakvoj noći s bebicom i torbom pelena! Kakav očaj ju je naterao na to?

Položio je vreću za spavanje pored nesesera. Čučnuo je i odvezao vreću. Razvio je i otvorio patent-zatvarač. „Upadaj. Ugrejaćete se u vreći. Dodacu ti sve što ti bude trebalo.“

Zurila je u njega s uplakanom, nemirnom bebom u rukama. „Da li si oženjen, Ogi?“

„Razveden sam.“

„Imaš li dece?“

Odmahnuo je glavom.

„Zašto si tako pažljiv prema nama?“

„Zato što smo ovdje“, rekao je i slegnuo ramenima.

Predala mu je bebu posle kraćeg oklevanja. Držao ju je očaran crvenim gnevnom lišcem, slinavim prćastim nosićem i nožicama koje su se bacakale u flanelskim patofnicama. Dženis se zavukla u vreću za spavanje. Podigla je ruke. „Daj mi je, molim te.“

Ogi ju je poslušao. Žena se dublje zavukla u vreću s detetom. Dva mladića su zurila u nju, s druge strane ograde, iz reda koji je prošao pored njih.

„Gledajte svoja posla“, posavetovao ih je Ogi. Okrenuli su glavu.

„Hoćeš li mi dati pelenu?“, reče Dženis. „Moram da je presvučem, pre nego što je nahranim.“

Spustio se kolenom na vlažni pločnik i otvorio patent-zatvarač na torbi. Iznenadio se kad je video platnene pelene umesto onih za jednokratnu upotrebu. Shvatio je. Platnene pelene prale su se i iznova koristile. Možda za devojku ima nade.

„Vidim bocu losiona. Da li ti je potreban?“

„Daj mi ga, molim te“, dopro je glas iz dubine vreće, iz koje je virio samo uvojak njene smeđe kose.

Dodao joj je pelenu i losion. Vreća za spavanje se uskomešala i podigla. Dranje se isprva pojačalo. Iz reda koji se gubio u magli zaorio se povik: „Hoćete li da učutkate to bepcē?“ Neko je dodao: „Valjalo bi pozvati socijalnu službu.“

Ogi je čekao, posmatrajući vreću za spavanje. Konačno je prestala da se mrda. Iz nje je izvirila ruka s pelenom. „Hoćeš li da je staviš u torbu? U njoj je plastična vreća za prljave pelene.“ Posmatrala ga je kao krtica iz rupe. „Ne brini, nije usrana, samo je vlažna.“

Ogi je uzeo pelenu. Stavio ju je u plastičnu vreću (s natpisom KOSTKO). Zatvorio je torbu s pelenama. Plač iz vreće za spavanje (*toliko vreća*, pomislio je) nastavio se još jedan minut. Naglo je prestao kad je Peti počela da sisa na parkiralištu Gradskog centra. Natpis iznad vrata koja se još šest sati neće otvoriti lenjo se zalelujaio. **1.000 GARANTOVANIH RADNIH MESTA!**

Gospodin Mercedes

Ma da, pomislio je Ogi. Baš kao što ne možeš da dobiješ sidu ako se naključaš vitaminom C.

Prošlo je dvadeset minuta. Sve više automobila skretalo je s Ulice Marlboro, da bi se uspeo prilaznim putem ka parkiralištu. Red je bivao sve duži. Ogi je procenio da najmanje četiri stotine ljudi čeka na otvaranje Sajma zapošljavanja. Biće ih dve hiljade do otvaranja vrata u devet, ako tražioci posla nastave da pristižu ovim tempom. To je bila skromna procena.

Da li ću prihvatiti ako mi ponude da pečem pljeskavice u Mekdonaldu?
Verovatno.

Da li bih pozdravljao mušteriju na ulazu u Volmart?

Nego šta bih. Dočekivao bih ih sa širokim osmehom i *Kako ste danas?* pitanjem. Ne bih bio loš na tom poslu.

Umem s ljudima, pomislio je. Nasmejao se.

„Šta je smešno?“, začulo se iz vreće.

„Ništa“, rekao je. „Ugađaj tom detetu.“

„To i radim.“ Po glasu je znao da se osmehuje.

U pola četiri je kleknuo, podigao kraj vreće za spavanje i gvirnuo unutra. Dženis Krej je čvrsto spavala s bebom na sisi. Setio se *Plodova gneva*. Kako se zvala ona devojka? Ona koja je podojila odraslog čoveka? Imala je neko cvetno ime, pomislio je. Ljiljana? Ne. Ljubica? Ni u kom slučaju. Došlo mu je da skupi ruke oko usta i da se razdere: *KO JE ČITAO PLODOVE GNEVA?*

Setio se njenog imena dok je ustajao (sa osmehom na licu, potaknutim apсурdnom mišlju). Ruža. Tako se zvala devojka u *Plodovima gneva*. Ne samo Ruža; Ruža *Šaronska*. Ime je zvučalo biblijski, ali nije bio siguran. Nikad nije čitao Bibliju.

Pogledao je vreću za spavanje u kojoj je nameravao da provede najhladnije jutarnje sate i pomislio na reči Dženis Krej da želi da se izvini za Kolambajn, 11. septembar i Berija Bondsa. Zaboravila je da pomene globalno zagrevanje. Možda će je posle ovog, kad dobiju stalne poslove – ili kad ih ne dobiju, što je jednako moguće – izvesti na doručak. Neće to biti izlazak, ništa slično, samo koji zalogaj kajgane sa slaninom. Posle toga se više nikad neće videti.

Sve više ljudi je dolazilo. Red se protegao do kraja staze ograđene strogom NE PRELAZI trakom. Nastavljao se po parkiralištu. Mnoštvo je bilo veoma tiho. Ogija je neprirodna tišina ispunjavala nespokojem. Imao je utisak da svi znaju da uzalud čekaju i da ih na kraju reda očekuje povratak u stvarni svet.

Optimistični natpis ponovo se mlako zalepršao.

Magla je bivala sve gušća.

Ogi se nešto pre pet ujutru probudio iz polusna. Trupkao je nogama da bi ih razbudio. Opazio je neprijatnu, metalnu svetlost. Nije nimalo ličila na

Stephen King

ružičastoprstu zoru iz poezije i starih tehnikolor filmova. Ovo je bila antizora, vlažna i bleđa kao obraz dvadeset četiri časa starog leša.

Gledao je kao se dvorana Gradski centar lagano budi, u arhitektonskoj gizdavosti karakterističnoj za početak sedamdesetih. Video je ogradu koja se dvadesetak puta uvijala oko sebe i ljude koji strpljivo čekaju u redu čiji se kraj gubio u magli. Čuo je blagi žamor. Jetki usklik digao se iz nekoliko grla, kad je domar u sivom kombinezonu prošao predvorjem dvorane s one strane staklenih vrata.

„Život na drugim planetama je napokon otkriven!“, povikao je jedan od mladića koji su posmatrali Dženis Krej. Zvao se Kit Friz. Njegova levica uskoro će se rastaviti s telom.

Ova dosetka je izazvala mlak smeh. Ljudi su počeli da razgovaraju. Noć se približavala kraju. Prikradajuće svetlo nije moglo da razgali ničije srce, ali je i ono bilo bolje od naizgled beskrajnih mračnih i vlažnih noćnih sati.

Ogi je ponovo kleknuo pored vreće za spavanje i oslušnuo. Osmehnuo se, kad je čuo tiho, ravnomerno hrkanje. Možda se uzalud brinuo zbog nje. Valjda ima ljudi koji preživljavaju – možda čak i lepo napreduju – zahvaljujući pažnji nepoznatih. Mlada žena koja je spavala u njegovoj vreći za spavanje s bebicom mogla bi biti jedna od njih.

Palo mu je na pamet da bi se Dženis Krej i on mogli predstaviti potencijalnim poslodavcima kao par. Bebino prisustvo se u tom slučaju ne bi tumačilo kao znak neodgovornosti, već kao svedočanstvo o posvećenosti porodičnim vrednostima. Nije bio siguran da će tako biti, pošto je ljudska priroda za njega bila uglavnom neodgonetnuta tajna, ali je mislio da je to moguće. Predočiće joj tu ideju kad se probudi. Videće kako će reagovati. Neće tvrditi da su venčani. Nije nosila burmu. On je pre dobre tri godine skinuo svoju. Mogli bi da tvrde da su... kako to danas ljudi kažu? Partneri.

Automobili su se peli strmim prilaznim putem s Ulice Marlboro. Pristizali su u sve većem broju. Uskoro će doći i pešaci, putnici prvih jutarnjih autobusa. Ogi je bio prilično siguran da autobusi počinju da saobraćaju u šest. Automobili su zbog sve gušće magle bili samo farovi s nejasnim senovitim obrisima iza šoferki. Nekoliko vozača je okrenulo vozila. Veličina gomile ih je obeshrabrila. Većina je skrenula na parkirište i započela potragu za sve manjim brojem slobodnih mesta.

Ogi je primetio obrise automobila koji se nije okrenuo niti nastavio ka slobodnim mestima na krajevima parkinga. Žute maglenke pomagale su neobično sjajnim farovima.

Moćni farovi, pomislio je. To je mercedes benc. Šta takav automobil traži na sajmu zapošljavanja?

Možda gradonačelnik Kinsler namerava da održi govor članovima rano-ranilačkog kluba, da im čestita na upornosti, na dobrom starom američkom

Gospodin Mercedes

„ustani i zgrabi ono što želiš“ duhu. Ako je to slučaj, pomislio je Ogi, dolazak u mercedesu – makar i u starijem modelu – svedočio je o lošem ukusu.

Postariji tip u redu ispred Ogija (Vejn Veland, u poslednjim trenucima zemaljskog bivstvovanja) rekao je: „Da li je to benc? Liči mi na benc.“

Ogi je hteo da mu kaže da svakako jeste, zato što nije mogao da pogreši kad su mercedesovi moćni farovi u pitanju, kad je vozač automobila iza neodređenog oblika legao na sirenu. Zaorio se otegnuti, preteći zvuk. Moćni farovi blebnuli su jače no ikad. Prosecali su blistave bele kupe kroz čestice magle. Automobil je poskočio napred, kao da se uplašio od preteće sirene.

„Hej!“, iznenađeno povika Vejn Veland. To su bile njegove poslednje reči.

Automobil je naleteo na najgušću gomilu čekača na posao. Projurio je preko NE PRELAZI lepljivih traka. Neki su pokušali da beže. Samo oni sa zadnjeg kraja reda uspeali su u tome. Oni bliži vratima – istinski ranoranioci – nisu imali nikakve šanse. Oborili su ograde. Zapleli su se u trake. Sudarali su se. Gomila se ljuljala napred-nazad u nizu divljih talasa. Stariji i sitniji padali su pod noge mlađih i krupnijih.

Ogi je snažno odgurnut ulevo. Zateturao se i održao na nogama, samo da bi bio gurnut napred. Nečiji lakat udario ga je po jagodici, ispod desnog oka. Vatromet dostojan Četvrtog jula eksplodirao je u tom oku. Drugim je video mercedes koji ne samo da je izronio iz magle već se nekako *materijalizovao* iz nje. To je bila velika siva limuzina, možda SL500, s dvanaest cilindara. I svih dvanaest je vrištalo punim plućima.

Ogi je klečao na kolenima pored vreće za spavanje. Odasvud su ga šutirali, dok se borio da se uspravi. Udarci su pljuštali po ruci, ramenu i vratu. Ljudi su vrištali. Čuo je ženski krik: „*Pogledajte, pogledajte, ne stajte!*“

Dženis Krej je provirila iz vreće za spavanje. Zbunjeno je treptala. Ponovo ga je podsetila na stidljivu krticu koja viri iz rupe, na žensku krticu s načisto upropašćenom frizurom od spavanja.

Krenuo je prema njoj na rukama i kolenima. Legao je preko vreće, žene i bebe, kao da će ih na taj način zakloniti od dve tone teškog čeda nemačke tehnologije. Vrisci užasa nadmetali su se sa sve snažnijom grmljavinom motora. Neko ga je krvnički šutnuo po potiljku. Jedva da je osetio udarac.

Imao je vremena da pomisli: *Hteo sam da izvedem Ružu Šaronsku na doručak.*

Imao je vremena da pomisli: *Možda će skrenuti.*

To je bila njihova najveća, verovatno i jedina šansa. Podigao je glavu, da bi video da li će se to dogoditi. Ogromna crna guma ispunila mu je vidno polje. Žena ga je stisnula za podlakticu. Imao je vremena da se ponada da bebica još spava. Zatim je vreme isteklo.

PENZIONISANI DETEKTIV

1 Hodžiz se vratio iz kuhinje s konzervom piva u ruci. Zavalió se u fotelju i spustio konzervu na stočić levo od sebe, pored revolvera smit i ve-son kalibra trideset osam, službenog oružja vojske i policije. Odsutno ga je pomilovao, kao da je stari pas, a ne komad metala. Podigao je daljinski i uključio Kanal Sedam. Malo je zakasnio. Publika u studiju već je aplaudirala.

Razmišljao je o kratkotrajnoj, zloj pomami koja je obuzela grad kasnih osamdesetih. Reč *inficirala* bila bi preciznija, pošto je ta pomama ličila na zaraznu bolest. Tri gradske novine tog leta objavile su udarne članke na tu temu. Dve su se u međuvremenu ugasile, dok je treća jedva opstajala.

Voditelj u skupocenom odelu britkim korakom izašao je na scenu. Mahao je publici. Hodžiz je nakon penzionisanja svakog radnog dana pratio ovu emisiju. Mislio je da je voditelj prepametan da bi radio ono što se moglo uporediti sa ronjenjem po kanalizaciji bez ronilačkog odela. Ne bi se iznenadio ako bi se pokazalo da je voditelj od onih ljudi posle čijeg samoubistva svi prijatelji i bliski rođaci tvrde da nisu imali pojma da mu išta fali i ističu kako je, poslednji put kad su ga videli, bio sjajno raspoložen.

Ponovo je ovlašno pomilovao revolver, model viktori. Stara dobra pucaljka. Njegov pištolj, dok je radio u policiji, bio je glok kalibra četrdeset. Kupio ga je. U ovom gradu od policajca se očekivalo da kupi službeno oružje. Čuvao ga je na sigurnom mestu, u sefu u spavaćoj sobi. Ispraznio ga je i stavio u sef posle ceremonije penzionisanja. Onda ga nije pogledao. Nije ga zanimao. Voleo je tridesetosmicu. Bio je sentimentalno vezan za nju. To nije bila njena jedina prednost. Revolveri nikad ne zakazuju.

Evo prve gošće, devojke u kratkoj plavoj haljini. Imala je malčice tup izraz i telo koje obara s nogu. Hodžiz je znao da negde ispod te haljine prebiva tetovaža koju mnogi smatraju žigom promiskuiteta. Ne bi ga iznenadilo da ima

Stephen King

dve ili tri. Muškarci u publici zviždali su i trupkali nogama. Žene su suzdržano aplaudirale. Neke su prevrtale očima. Nijedna od njih ne bi želela da uhvati su-pruga u društvu takve žene.

Žena je od početka bila veoma besna. Rekla je voditelju da je njen momak dobio dete s drugom i da ih stalno posećuje. Još uvek ga voli, kaže, ali mrzi tu...

Nastavak rečenice nije se čuo od elektronskog piska. Hodžiz je s njenih usana pročitao *jebenu kurvetinu*. Publika je klicala. Hodžiz je gucnuo pivo. Znao je šta sledi. Emisija je predvidljiva kao sapunska opera petkom po podne.

Voditelj ju je uskoro prekinuo, da bi predstavio... DRUGU ŽENU! I ona je imala telo koje obara s nogu i nekoliko metara raskošne plave kose. Imala je tetovažu, žig promiskuiteta na članku. Prišla je prvoj ženi i rekla: „Shvatam kako se osećaš, ali i ja ga volim.“

Htela je još nešto da kaže, ali nije stigla, zato što je Telo Koje Obara s Nogu Broj Jedan stupilo u akciju. Odněkud se začuo gong, kao na početku profesionalnog boksa-meča. Hodžiz je pretpostavio da upravo to i gleda, pošto svi gosti u emisiji moraju biti zadovoljeni. Zašto bi se pojavljivali u njoj? Dve žene su se nekoliko sekundi udarale i grebale. Razdvojila su ih dva snagatora s natpisima OBEZBEĐENJE na majicama. Dotad su posmatrali zbivanja iz pozadine.

Neko vreme su urlajući vređale jedna drugu. Najveći deo sadržajne i iskrene razmene stavova nije se čuo od elektronskog pištanja. Voditelj je sve to posmatrao iz prikrajka. Ovog puta je Telo Koje Obara s Nogu Broj Dva, koje je počelo svađu, uspelo da pošteno ošamari i uzdrma Telo Koje Obara s Nogu Broj Jedan. Glava joj je poletela unazad. Gong se ponovo oglasio. Zakotrljale su se po podijumu. Haljinice su im se podigle. Grebale su se, udarale i šamarale. Publika je povilenela. Snagatori iz obezbeđenja ponovo su ih razdvojili. Voditelj se ušetao između njih. Govorio je glasom koji je na površini zvučao umirujuće, ali ih je podbadao ispod žita. Suparnice su baljezgele o dubini svoje ljubavi. Sipale su neprijatnu istinu jedna drugoj u lice. Voditelj je najavio kraću pauzu radi puštanja reklama. U prvoj je glumica s C-liste ponudila pilule za mršavljenje.

Hodžiz je otpio još jedan gutljaj piva. Znao je da neće popiti ni pola konzerve. Čudio se tome, zato što je, dok je radio kao pajkan, bio prokletu blizu alkoholizmu. Zaključio je da je alkoholičar, kad mu je piće upropastilo brak. Prikupio je svu snagu volje, da bi zauzdao razorni porok. Obećao je sebi da će piti koliko god mu se prokletu čefne, kad odsluži četrdeset godina službe. To je bio ambiciozan plan, kad se uzme u obzir da pedeset procenata policajaca odlazi u penziju posle dvadeset pet, a sedamdeset procenata posle trideset godina službe. Odradio je svih četrdeset, ali je negde usput izgubio zanimanje za alkohol. Nekoliko puta je naterao sebe da se napije, samo da bi video da li to može. U pijanom stanju nije se osećao nimalo bolje nego u treznom. Zapravo, osećao se malo gore.